

Kız ve Küçük Tilki

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Tilki

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, üzerinde tilki yaması olan sarı yağmurluğunu ve yeşil lastik çizmelerini giydi. Kırmızı dürbününü boynuna astı ve cebine küçük bir defterle bir kalem koydu. Bugün özel bir gündü: orman koruma alanını ilk kez ziyaret ediyordu. Kapıya doğru koşarken kıvırcık koyu kahverengi saçları iki tombul topuz halinde zıplıyordu.

Kapıda, geniş kenarlı şapkalı ve ahşap yürüyüş sopalı uzun boylu bir korucu ona gülümseyerek baktı. "Koruma alanına hoş geldin, Maya! Ben Korucu Tom," dedi. Zeytin yeşili üniformasında parlak bir rozet vardı ve çenesinde küçük bir yara izi kıvrılıyordu. "Burada hayvanları izleriz ama asla dokunmayız. Vahşi ve özgür kalmaları gerekir."

Maya başını salladı ve yumuşak orman yoluna adım attı. Uzun ağaçlar tepelerinde fısıldıyor, eğrelti otları çizmelerine sürtünüyordu. Çalıların arasında bir hışırtı duydu ve kırmızı dürbününü kaldırdı. Merceklerden küçük ve turuncu bir şey gördü. Kalbi güm-güm attı. "Bir tilki!" diye fısıldadı, hiç kıpırdamadan ve sessizce durarak.

Küçük tilkinin parlak turuncu-kırmızı tüyleri ve beyaz bir göğsü vardı. Bacakları ve kulak uçları siyahtı ve bir kulağı komik bir şekilde aşağı sarkıyordu. Boynunda ince yeşil bir takip tasması vardı. Tilki utangaç ve temkinli bir şekilde dışarı baktı, kehribar rengi gözleri Maya'yı izliyordu. Beyaz uçlu gür kuyruğu bir kez sallandı, sonra dondu.

Maya daha yakına kořmak istedi ama Korucu Tom'un sözlerini hatırladı. Yolda kaldı ve dürbünüyle sessizce izledi. Küçük tilki havayı kokladı ve küçük bir adım attı. Meraklıydı ama dikkatliydi. Maya onu beslemedi veya kovalamadı. Sadece izledi ve vahři kalmasına izin verdi.

Tilki bir çalının arkasına fırladı, sonra başını tekrar dışarı çıkardı. Maya kıkırdadı. Oyuncu görünüyordu, bir dalın üzerinden atlıyor ve düşen bir yaprağı kovalıyordu. Defterine yazdı: "Tilkiler oynamayı sever ama alana ihtiyaçları vardır." Tilkinin sarkık kulağının ve beyaz uçlu kuyruğunun küçük bir resmini çizdi.

Arkasında bir dal çatladı ve Maya yerinden sıçradı. Korucu Tom yürüyüş sopasına yaslanarak yolda belirdi. "İzleme nasıl gidiyor?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle. Maya ona defterini gösterdi. "Güvenli bir mesafede kalıyorum," dedi. "Tilki vahşi kalıyor, ben de sessiz kalıyorum." Tom gururla başını salladı.

Korucu Tom daha fazla kural açıkladı. "Vahşi hayvanları asla besleme, aç görünseler bile. İnsan yiyecekleri onları hasta edebilir. Onları kovalama veya okşamaya çalışma. Ve her zaman uzaktan izle. Saygıyı böyle gösteririz." Maya her kuralı dikkatlice yazdı, kalemı sayfada cızırdıyordu. Her şeyi hatırlamak istiyordu.

Güneş bulutların arasından baktı ve orman parladı. Küçük tilki devrilmiş bir kütüğün üzerinde tırıs gitti, sarkık kulağı zıplıyordu. Maya yavaşça takip etti, çok geride kalarak. Toprağı kazmasını ve bir eğrelti otunu koklamasını izledi. Tilki birkaç adımda bir arkasına bakıyor, sanki mesafeyi koruduğunu kontrol ediyordu. Ve Maya mesafeyi korudu.

Bir dere kenarında tilki su içmek için durdu. Maya yosunlu bir kayanın üzerine oturdu ve defterini tekrar açtı. Tilkiyi yeşil tasmasıyla çizdi ve yazdı: "Bir tilki vahşidir. Vahşi, ormana ait olduğu anlamına gelir, bana değil." Kendini mutlu ve sakin hissetti, sanki ormanın bir parçasıydı ama aynı zamanda ondan ayrıydı.

Korucu istasyonuna döndüklerinde Maya notlarını ahşap bir masaya yaydı. "Diğer çocuklar için bir rehber yapmak istiyorum," dedi. "Böylece hayvanları doğru şekilde izleyebilirler." Korucu Tom'un gözleri kısıldı. "Bu harika bir fikir, Maya. Adını ne koyacaksın?" Maya kalemini çenesine vurarak derin düşündü.

"Adını 'İzle, Yakalama!' koyacağım," dedi Maya. Eğlenceli ipuçları yazdı: dürbün getir, sessiz ayakkabılar giy, yolda kal ve asla besleme veya kovalama. Güneş gözlüklü bir tilki ve defterli bir tavşanın komik çizimlerini ekledi. Korucu Tom güldü. "Bu, çocuklara vahşi yaşama saygı duymayı öğretecek," dedi.

Maya rehberinin en üstüne büyük bir yıldız ekledi: "Vahşi hayvanları sevmenin en iyi yolu onları vahşi bırakmaktır." Kapağa küçük tilkiyi, beyaz uçlu kuyruğu ve sarkık kulağıyla çizdi. Korucu Tom rehberi istasyonun duvarına bantladı. "Artık her ziyaretçi senden öğrenebilir," dedi ve ona bir beşlik çaktı.

Ayrılmadan önce Maya son bir kez dereye geri yürüdü. Küçük tilki bir kütüğün üzerinde oturmuş, kehribar gözleriyle onu izliyordu. Kaçmadı. Sadece izledi, sakın ve meraklı. Maya gülümsedi ve yaklaşmadan el salladı. "Vahşi kal, küçük tilki," diye fısıldadı. Tilkinin kuyruğu sallandı ve eğrelti otlarının arasına kayboldu.

Eve dönerken Maya defterini sıkıca tuttu. Tilkiyi, oyuncu zıplamalarını ve temkinli bakışlarını düşündü. Ona dokunmamış veya beslememişti ama onu izlemiş ve ondan öğrenmişti. Sabırlı ve sessiz olmak ona en güzel hediye vermişti: ormanında özgür ve güvende olan vahşi bir tilki.

Maya kırmızı dürbününü kapının yanına astı ve defterini masasına koydu. Arkadaşlarına koruma alanını ve rehberini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Artık vahşi yaşamı sevmenin en iyi yolunun onu vahşi bırakmak olduğunu biliyordu. Ve kendine, sessiz ve saygılı bir şekilde izlemek için tekrar tekrar geri geleceğine söz verdi.